

[Justitsministeren.]

skønt det maaske nok er noget uheldigt, at det er Administrationen, der løslader, men Domstolene, der genindsætter; der kan derved opstaa noget af en Konflikt, som maaske kan virke noget uheldigt.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om Hæfte-Straffen. Denne kan idømmes fra 7 Dage til 2 Aar, men ifølge §§ 109 og 117 kan for Statsforbrydelser Hæfte dog idømmes i indtil 16 Aar. Det er, som jeg før har bemærket, en Strafart, der væsentligt svarer til det nuværende „simpelt Fængsel“.

Endvidere er der af Straffe nogle Disciplinærstraffe, som omhandles i § 48, og i § 51 nogle Straffe, som kan idømmes Fanger, som forser sig overfor Fængselsbetjente; her kan Straffen forhøjes til det dobbelte i visse Tilfælde.

Tilbage bliver af Strafarter Bødestraf, hvorom jeg maa gøre nogle Bemærkninger. I § 53 er her indført Dagsbod som Bødestraf, og jeg antager, at det er et af de Spørgsmaal, som vil komme i Forgrunden i Drøftelsen i dette høje Ting. Maa jeg derfor blot i faa Ord gøre Rede for, hvad der menes med Dagsbod. Forholdet er jo det, at man nu i alle Kredse er enig om, at det ikke er Lighed for Loven, naar to Personer, af hvilke den ene er fattig og den anden rig, har begaaet den samme Lovovertrædelse og derfor idømmes den samme Bøde. Lighed for Loven er det, naar i et saadant Tilfælde den rige bliver idømt en større Bøde end den fattige, saaledes at Bøden hviler lige tungt paa begge Parter. Naar man imidlertid i al Almindelighed siger: A er fattig, han har begaaet en Lovovertrædelse, og han idømmes derfor en Bøde paa 20 Kr.; B er rig, han har begaaet den samme Lovovertrædelse, men han idømmes en Bøde paa 2 000 Kr. — saa vil, efter alt hvad vi er vant til her i Landet, Folk i Almindelighed antage, at den, der har faaet Bøden paa de 2 000 Kr., har begaaet en meget grovere Forseelse end den, der har faaet Bøden paa de 20 Kr., og derved opstaa der om den, der har faaet den store Bøde, et daarligt Rygte, som er uførtjent. Derfor er man i Finland kommet ind paa at idømme Dagsbod, det vil sige: man beregner, hvor meget vedkommende, som skal idømmes Bødestraf, kan antages at have til Raadighed daglig, naar Hensyn tages til hans Indtægter og de ham paahvilende Forpligtelser af forskellig Art, som nævnes i Loven, og saa siger man: A og B har begaaet den samme Lovovertrædelse, de idømmes derfor hver det samme Antal Dagsbøder. Der kan

idømmes fra 1 til 90, og naar saa den enes Dagsbod er 10 Kr., den andens 100 Kr., ja, saa kommer den ene, hvis de er idømt 2 eller 3 Dagsbøder, til at betale 20 eller 30 Kr., den anden 200 eller 300 Kr. Derved vil det bedre forstaas, at det er den samme Lovovertrædelse, for hvilken begge er dømt. Desuden har det vist sig, at de Bestræbelser, som daværende Justitsminister Rytter ved Udsendelse af et Cirkulære har gjort sig for at indskærpe, at man bør idømme velhavende Folk højere Bøder end fattige Personer for den samme Lovovertrædelse, i hvert Fald ikke hidtil har ført til et Resultat, som svarer til, hvad der er ønskeligt. Derfor tror jeg, at Dagsbøden paa dette Punkt vil være det Middel, ved hvilket man kan naa det rigtige. Hvorledes imidlertid dette høje Ting vil stille sig dertil, kan jeg jo først efterhaanden faa at vide. Jeg maa anbefale, at man bliver ved Dagsbøden.

I § 52 er indsat en ny Straffebestemmelse, som foreskriver, at

„Bøde som Tillægsstraf til anden Strafart kan idømmes ved Lovovertrædelser, der skyldes Vindesyge.“

I § 54 gives der Ret til Udpantning for Bøder. Efter den gældende Lov kan der i Almindelighed ikke foretages Udpantning for Bøder. Naar den, som er idømt en Bøde, ikke betaler; bliver han indsat til Afsoning. Men nu bestemmes det, som sagt, at der ogsaa kan udpantes for Bøder. Det er jo mere hensigtsmæssigt, saa faar Statskassen i mange Tilfælde Bøderne ind, hvorimod det at indsætte den paagældende til Afsoning betyder en Udgift for Staten.

§ 58, 1ste og 2det Stykke, handler om de betingede Straffedomme. Efter den gældende Lov sættes Prøvetiden altid til 5 Aar, men efter Lovforslaget kan den variere fra 2 til 5 Aar. Den dømte skal stilles under Tilsyn i Prøvetiden, medmindre det efter Omstændighederne skønnes ikke at være formaalstjenligt.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger om Erhvervs- og Vaneforbrydere, der omhandles i § 83, som i al Almindelighed bestemmer, at naar nogen har udøvet en eller flere Forbrydelser erhvervs- eller vanemæssigt, kan Straffen forhøjes med indtil det halve, i Gentagelsestilfælde indtil det dobbelte, for saa vidt andet ikke er bestemt. Dette sidste Forbehold tager Sigte paa, at det i mange Tilfælde hører med til selve Forbrydelsesbegrebet, at Forbrydelsen er erhvervsmæssig, og i saadanne Tilfælde kan der naturligvis ikke lægges Tillægsstraf til af den Grund. Naar der f. Eks. i Lovforslagets § 201 sættes Straf for